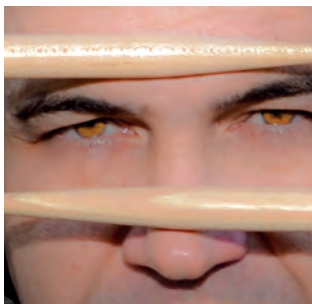

>> David Ferrer tocant la bateria.

Marcant ritme fins que el cos aguanti

David Ferrer va tocar la bateria durant vuitanta-quatre hores seguides

En David va néixer el 1971 a Flaçà, en una família de músics. Als quatre anys, ja tocava la bateria i muntava l'instrument al carrer per fer concerts als veïns. El seu pare veia que tenia fusta de músic, però en David no volia convertir-se en un professional més. El seu somni era trobar la manera de fer història. Va tocar la bateria durant vuitanta-quatre hores seguides. No va poder batre el rècord Guinness, però aviat ho tornarà a intentar.

MARTÍ CORTADELLAS > TEXT

Els edificis s'apilonen al costat d'una avinguda ampla que mai no descansa. Dissabte, primera hora del matí, i ja està enormement transitada. Entre els blocs d'habitatges, carrerons i passadissos ombrívols, gent amb vestimenta estranya i locals que remetent a cultures llunyanes. En David Ferrer ha viscut sempre a Flaçà, però fa mig any que s'ha traslladat a aquest barri de la perifèria barcelonina. I al capdavant, la disposició arquitectònica dels dos llocs s'assembla una mica: l'estació de tren, els habitatges alineats a ambdós costats de la carretera, el trànsit que aïlla els veïns.

Som en un bar de xinesos del barri de la Sagrera, ben bé a tocar de l'avinguda Meridiana. La fressa dels plats i les melodies estridents dels cànctics de la gent dificulten la conversa. Tothom crida, ningú no té res a dir-se. Busquem una taula una mica apartada i comencem a enraonar.

Quan en David tenia quinze anys, el seu pare ja sabia que tenia talent. Un dia li va proposar de dedicar-se a la música professionalment. «Digues-me el nom de

tres bateries famosos», li va demanar el fill. L'home no va saber contestar i ell va aprofitar el desconcert per disparar la idea que feia temps que li ballava pel cap. «Els bateries tenen molt poc reconeixement professional. Si es vol fer història, cal buscar o inventar alguna categoria en la qual es pugui ser indubtablement el millor».

De més gran, en David va quedar fascinat pel cas d'un bateria indonesi que havia batut el rècord Guinness d'hores seguides tocant la bateria. S'hi va posar en contacte i el músic asiàtic li va donar molts bons consells. A partir d'aquell moment, la seva vida va girar al voltant d'un sol objectiu: calia aguantar rere els plats més de cent vint-i-dues hores seguides.

Finalment, va intentar dur a terme la proesa durant les Fires de Sant Narcís de Girona de l'any 2014. Abans del repte, va anar a parlar amb una nutricionista gironina que li va fer una dieta de batuts naturals per tal de tenir l'energia indispensable i minimitzar al màxim les necessitats d'anar al lavabo. Es va envoltar de gent que el volgués ajudar i va buscar un local que estigués disposat a obrir

En David va quedar fascinat pel cas d'un bateria indonesi que havia batut el rècord Guinness d'hores seguides tocant la bateria

les portes vint-i-quatre hores al dia durant el temps que durés la gesta. Després de valorar moltes opcions, es va acabar decidint pel bar musical La Impremta.

Tot estava a punt i les normes del rècord Guinness eren clares. El músic pot descansar cinc minuts cada hora i en David va decidir tocar durant cicles de quatre hores i, d'aquesta manera, poder descansar vint minuts. Es prenia els batuts mentre tocava i, en cada pausa, intentava anar al lavabo i fer un cop de cap de deu minutets. Ho tenia tot pensat: es va untar les mans de magnesi per evitar les butllofes, l'única persona amb qui interactuava era amb el mànager i es prenia els batuts al començament de cada cicle perquè tenien productes excitants i volia poder descansar al màxim durant les petites pauses.

Els mitjans de comunicació, en un primer moment, no li van fer gaire cas. Però a mesura que avançaven les hores, el seu cas va anar agafant més ressò mediàtic. Gironins curiosos i sorpresos entraven al bar per animar-lo i dues cadenes de televisió van acabar cobrint la seva comesa.

Però hi va haver alguna cosa que va fallar. En una pausa, un conegut li va dir que

s'hauria de dutxar i ell va deixar escapar l'oportunitat de descansar. Després, mentre tocava, va perdre el rumb. Li faltava l'aire. No sabia on era ni què feia. I va sentir unes nàusees i va deixar de tocar. «No teníem experiència. Cap de nosaltres sabíem amb què ens podríem trobar».

Potser és que el local era massa fosc. O que no hi havia gaire aire. Però l'experiència és ara la seva gran inspiradora. «Molt aviat ho tornaré a intentar». Milloirà aquells aspectes que més el van perjudicar. No es dutxarà en cap pausa, tindrà una ampolla d'oxigen al costat i no vestirà pantalons de fibra perquè li van provocar irritacions.

En David xarrupa un cafè amb llet i s'anima amb el ritme que pren la conversa. És la meta que s'ha marcat i sap que fa uns mesos va estar a punt d'acariciar-la. «Deus ser el gironí que ha tocat més hores la bateria», li comento abans d'acomiar-nos. «Però això no m'interessa. El meu objectiu és batre el rècord Guinness». I té la veu segura perquè sap que les ganes i la confiança són indispensables per continuar somiant.

Martí Cortadellas és professor.

*>> David Ferrer
fotografiat a Girona.*

Però hi va haver alguna cosa que va fallar. En una pausa, un conegut li va dir que s'hauria de dutxar i ell va deixar escapar l'oportunitat de descansar